

ת"פ 50883-12-16

**בית המשפט השלום בתל אביב-יפו**

**בפני כבוד השופט ש' מלמד**

**מדינת ישראל**

**בעניין:**

ע"י פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)  
משרד המשפטים, תל-אביב

**המאשימה**

**נגד**

**ערן ורד (ת.ז. 024842510)**

ע"י ב"כ משה סרוגוביץ, עו"ד (מ.ר. 43621)

מטעם הסניגוריה הציבורית מחוז תל-אביב

ת.ד. 704, ראש העין 4810601

טלפון: 03-7791197, נייד: 054-4258529

פקס: 153-3-7791197

**נאשם 2**

## **תגובת נאשם 2**

### **לבקשה לשמיעת עדות בדלתיים סגורות ובאמצעות היוועדות חזותית**

#### **פתח דבר**

1. לבית המשפט הנכבד הוגשה בקשה מטעמה של עדת התביעה מספר 40, גב' רקפת רוסק עמינח, מנכ"לית בנק לאומי, באמצעות עורך דין פרטי, המבקשת מבית המשפט הנכבד להורות כי עדותה בבית המשפט במסגרת ההליך הפלילי המתנהל כנגד נאשם 2 וששת הנאשמים האחרים תישמע על ידי בית המשפט הנכבד לא רק בדלתיים סגורות, אלא אף במסגרת של היוועדות חזותית, כאשר העדה כלל אינה נמצאת בהיכל במשפט, אלא במיקום אחר (!).
2. נאשם 2 יטען כי יש מקום לדחות את בקשתה של המבקשת הן על הסף, בהעדר מעמד עצמאי בהליך, במיוחד לאור העובדה כי המאשימה התבקשה להגיש בקשה זו על ידי העדה ותשובתה הייתה שלילית והן לגוף העניין, בהעדר עילה שבדין לשתי הבקשות, הן סגירת הדלתיים והן מסירת העדות בהיוועדות חזותית והכל כפי שיפורט להלן.

#### **יש לדחות הבקשה על הסף בהעדר מעמד כבעל דין בהליך**

3. המבקשת הינה עדת תביעה בהליך הפלילי שבנדון. ההליך הפלילי מתנהל בין מדינת ישראל, שהיא המאשימה בפלילים, המיוצגת בהליך זה על ידי פרקליטות המדינה, מחוז ת"א (פלילי), לבין הנאשמים.

ככלל, עדים בהליך הפלילי אינם נחשבים צד להליך, הם אינם בעלי דין בהליך הפלילי, אלא עדיו של אחד הצדדים, עדי התביעה מצד אחד ועדי ההגנה מן הצד השני.

4. היותו של עד תביעה גם נפגע העבירה (כהגדרתו בסעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001) אינה משדרגת את מעמדו לכדי צד בהליך הפלילי המתנהל כאמור בין מדינת ישראל לבין הנאשמים. לנפגע עבירה זכויות שהוקנו לו במסגרת חוק זכויות נפגעי עבירה. זכויות אלה הן זכויות חשובות ויש להקפיד עליהן. בין היתר זכאי נפגע העבירה בהתאם לחוק לקבל מידע על ההליך הפלילי בעניינו, להגיש הצהרת נפגע עבירה טרם מתן גזר הדין וכאשר מדובר בנפגע של עבירת מין או אלימות חמורה שמורה לו גם הזכות להביע עמדתו בצמתים של שונים של ההליך הפלילי והליכים נלווים ומאוחרים לו (סעיפים 16, 17, 19 ו-20 לחוק). המבקשת אינה נפגעת עבירת מין או אלימות חמורה כך שגם לפי חוק זכויות נפגעי עבירה זכותה להביע עמדה לגבי ההליך הפלילי מוגבלת למסירת הצהרת נפגעת עבירה טרם גזר הדין בלבד.

5. אין בחוק זכויות נפגעי עבירה כל זכות לנפגע העבירה להביע עמדה עצמאית ולטעון טענות עצמאיות בנוגע לסדרי הדין הנוגעים לעדותו בפני בית המשפט. חוק זכויות נפגעי עבירה מעולם לא שדרג את מעמדו של נפגע העבירה למעמד של בעל דין בעל מעמד עצמאי בהליך הפלילי. בעניין זה לפחות נפגע העבירה הינו עד בלבד, עד תביעה. כעד תביעה, תפקידה של המאשימה, אשר מטעמה הוא נקרא להעיד, לבקש בקשות שונות, ככל שיש בכך צורך, לגבי דרך מסירת עדותו במשפט.

6. בוודאי שאין מקום לתת לנפגע העבירה מעמד עצמאי לטעון טענות כבעל דין בעניין סדרי עדותו הצפויה כאשר טענותיו נמצאות בסתירה לעמדת המאשימה בפלילים, הצד אשר קורא לו להעיד. בבקשת המבקשת מצוין במפורש כי המבקשת פנתה לב"כ המאשימה וביקשה ממנה להגיש בקשה זהה לבקשה אותה הגישה בעצמה ונענתה בשלילה לאור עמדת המאשימה כי אין בסיס משפטי לבקשה (סעיף 15 לבקשת המבקשת).

7. לטענת הנאשם אין מקום שבית המשפט הנכבד ישמע עמדתו של עד, בוודאי עד תביעה, הסותרת את עמדתו המשפטית של מי שקרא לו להעיד בבית המשפט. עם כל הכבוד לזכויות נפגעי העבירה ומעמדם בהליך הפלילי, והח"מ רוחש כבוד למעמד זה, ההליך הפלילי עדיין נשלט על ידי מדינת ישראל והנאשמים שהם הצדדים לו. הם הקובעים מי יעיד בבית המשפט, כנהוג בהליך אדברסרי ולהם שמורה הזכות להעלות בקשות לגבי כיצד יעיד מי שנקרא על ידם להעיד. שמיעת עמדתו הסותרת של עד תביעה, גם אם הוא נפגע עבירה, לגבי דרך העדתו בבית המשפט הנכבד מטשטשת את הגבול שבין ההליך הפלילי המודרני, אשר בו המדינה היא המאשימה בפלילים, לבין הליכים כגון קובלנה פלילית, בקשות למתן צווי הגנה כאלה ואחרים, או הליכים אזרחיים בהם הנפגע הוא יוזם ההליך והוא השולט בו. טשטוש גבולות זה והענקת מעמד לעדי תביעה לטעון בניגוד לעמדתה המשפטית של מדינת ישראל אשר קראה להם להעיד עלול לפגוע בהוגנות ההליך הפלילי ובאובייקטיביות שלו, הנשמרת בין היתר, ואולי בעיקר, על ידי היות המאשימה בפלילים המדינה, שאין לה עניין אישי בהליך ואין לה דבר אישי כנגד הנאשם.

8. בחיפוש במאגרים המשפטיים נמצא מקרה אחד בו אפשר בית המשפט לעדה להשמיע טענותיה באמצעות בא כוחה לעניין דרך מסירת עדותה (ת"פ 10279/98 **מדינת ישראל נ' גלית מזרחי**, פ"ד תשנח (3), 251, המוזכר גם בבקשת המבקשת). יש לאבחן החלטה זו מעניינו. ראשית, שם מדובר היה בבקשה שהגישה המאשימה לאפשר שמיעת העדות בדלתיים סגורות והעדה הצטרפה לבקשה כדי למסור דברים

משל עצמה. לא מדובר בפיצול הדיבור המתרחש כאשר עד אשר מביע עמדה הסותרת את עמדת מי שקרא לו לעדות. שנית, מדובר בהחלטה שניתנה ב-1998 טרם נחקק חוק זכויות נפגעי עבירה אשר הגדיר בצורה ברורה את זכויותיו של נפגע העבירה בהליך הפלילי ומתי יוכל הוא להביע עמדתו בבית המשפט. חקיקה זו שטרם נחקקה אז מהווה לטעמנו הסדר שלילי בעניין זה.

9. לסיכום פרק זה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי המבקשת הינה חסרת מעמד של בעל דין להישמע בסוגית דרך העדתה בבית המשפט הנכבד, במיוחד כאשר עמדתה עומדת בסתירה לעמדת המאשימה אשר קוראת לה להעיד מטעמה, ולדחות את בקשתה על הסף, ללא לדיון לגוף הטענות.

### הערה על העובדות הנטענות בבקשה

10. טרם נתייחס לטענותיה המשפטיות של המבקשת נבקש להעיר מספר הערות חשובות על העובדות הנטענות בבקשתה.

11. בקשתה של המבקשת לוקה ליקויים ניכרים במסד העובדתי עליו היא נשענת.

12. ראשית, הבקשה נסמכת על ספקולציות והשערות בנוגע לאירועים שאמורים להתרחש בעתיד ומציגה ספקולציות והשערות אלה כעובדות מוגמרות הקובעות מה עומד להתרחש במעמד עדותה, אירוע עתידי, והכל תוך ערפול ההשערות והסתמכות על גורמי האבטחה בבנק לאומי, הבנק שהמבקשת היא המנהלת הכללית שלו יש לציין.

13. כך נכתב בבקשה כי: "... כמו גם חששות של הגורמים האמונים על הביטחון בבנק לאומי, מפני התנהגותו מטילת המורא של הקהל אשר צפוי להגיע ולהתעמת איתה...." (פסקה 1 לבקשה). עוד נכתב כי: "חששות אלה התחזקו לאחרונה לאור עמדת הגורמים האמונים על הביטחון בבנק שעדיית לאחרונה להתעצמות הפעילות המטרידה והמסיתת, אשר גורמת, כמו בפעמים קודמות, גם לעליית מדרגה באלימות המילולית והפיזית כלפי בנקאים בסניפי בנק לאומי השונים ברחבי הארץ." (פסקה 3 לבקשה).

14. כל הטענות הללו הן טענות עובדתיות בעלמא, לגבי אירוע עתידי שטרם התרחש, המסתמכות על עמדת גורמי האבטחה בבנק לאומי, גורמים הכפופים לחלוטין למרותה של המבקשת כמנכ"לית הבנק, אבל המוצגים בבקשה כאוטוריטה אובייקטיבית. על בסיס עובדות לא מבוססות אלה מתבקשת המסקנה כי במעמד עדותה של המבקשת תתרחש התנהגות שיש בה להצדיק לא רק את סגירת הדלתיים אלא גם את אי הגעתה לבית המשפט כלל ומסירת עדותה ממיקום מרוחק. לטענת הנאשם נראה כי ההפך הוא הנכון. כי הטענות העובדתיות, המעורפלות במתכוון, והלא מבוססות הללו עולות כדי להצדיק ולתמוך בבקשה שהייתה מוגשת בכל מקרה. לא נראה לנאשם כי מאחורי הגשת הבקשה עומדת איזה הערכה ביטחונית אובייקטיבית כלשהי של איום מתגבר כלפי המבקשת או בכלל למרות האמור בבקשה לאור דרך ניסוח הדברים המעורפלת. לטענת הנאשם יש כאן ניסיון לחסוך למבקשת את אי הנעימות של עדות פומבית, אה ותו לא.

15. שנית, התיאור העובדתי של אירועים שהתרחשו בעבר עת הגיעה המבקשת למסור עדות בבית המשפט בהליכים שונים סותר חזיתית את עובדות כתב האישום ואת הראיות שנשמעו וישמעו בימים הקרובים

בפני בית המשפט הנכבד, כך שנראה כבר עתה שיש להטיל ספק רב בכל טענה עובדתית הנטענת בבקשה ולהתייחס אליה כחשודה.

16. כך מתייחסת בקשת המבקשת לדיון אשר התרחש בבית המשפט ביום 18.6.15 בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד הנאשם, ושני נאשמים אחרים בהליך. לטענת המבקשת בדרכה לאולם ובדרכה חזרה מן האולם לרכבה היא והיועץ המשפטי של הבנק דאז הותקפו על ידי ההמון (פסקה 6 סיפא לבקשה).

17. דא עקא, מדובר באירוע שהתרחש באותה התקופה בה התרחשו כל האירועים שבכתב האישום. הבקשה למתן צו זה והצו שניתן מאוחרים בכתב האישום ואף מיוחסת לנאשם ולנאשמים אחרים עבירה בגין התבטאות ופרסום התבטאות מילולית לאחר הדיון (סעיף 12 לאישום הראשון בכתב האישום המתוקן בשלישית). כפי שניתן לראות אין כל התייחסות בכתב האישום לתקיפה של המבקשת או היועץ המשפטי של הבנק דאז (עד תביעה בעצמו יש לומר) במהלך הכניסה והיציאה מן הדיון בהליך זה. בית המשפט הנכבד מוזמן להסיק מכך את המסקנה המתבקשת לגבי קיומן או העדר קיומן של ראיות לטענה עובדתית זו.

18. עוד מתייחסת הבקשה גם לאירועים שהתרחשו ביום 4.12.16 בבית המשפט עת התייצבה המבקשת לדיון במסגרת בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת שהגישה כנגד נאשם 7. אירועים אלה מוכרים היטב לבית המשפט הנכבד שכן לא רק שאירוע זה מתואר כולו בפירוט רב בכתב האישום (פסקה 13 לאישום הראשון בכתב האישום המתוקן בשלישית) אלא שבית המשפט הנכבד כבר החל לשמוע עדים הרלוונטיים לאירוע זה ונחשף גם לסרטונים המתעדים את האירוע עצמו במסגרת הדיונים בהליך.

19. עיון בתיאור האירוע בכתב האישום ובראיות שכבר נשמעו לגבי אירוע זה ובראיות שישמעו בימים הקרובים לגבי (במיוחד ביום 10.12.18) מלמד וילמד כי תיאור האירוע על ידי המבקשת בבקשתה רחוק מאוד מן המציאות כפי שהתרחשה באותו היום ונגוע בהגזמות בוטות, שלא לומר אי אמירת אמת.

20. לדוגמא, כותבת המבקשת בבקשתה כי: **"דקות ספורות לאחר סיום הדיון, נפלו המתלוננת [הכוונה היא למבקשת - מ.ס] ואחרים שהיו עמה קורבן לתקיפה אלימה ומפחידה של מר פורת ותומכיו. עם צאתה של המתלוננת מאולם בית-המשפט, התקבץ קהל גדול של אנשים סביב המתלוננת ומי שיהיה עמה, הצר את צעדיהם ואף דחף אותם על מנת להגיע למתלוננת".** ... ובהמשך: **"... החלו המשתתפים לנסות לפתוח את הדלתות שהיו נעולות ולדפוק על רכבה של המתלוננת בעוצמה שגרמה לנמצאים בו לחשוש מניפוץ השמשות".** נטען בבקשה כי המבקשת ספגה **"... [ו]ביטויים קשים נוספים, לרבות אימים..."** וכי: **"מדובר היה באירוע אלים, מפחיד ומטלטל, שבמהלכו חשו יושבי הרכב סכנה לחייהם".** (כל הציטוטים מופעים בפסקה 7 לבקשה).

21. עיון בכתב האישום שהוגש ובחומר החקירה שבתיק שחלקו כבר הוצג לבית המשפט הנכבד ויוצג בימים הקרובים מגלה את האמת לגבי האירוע ביום 4.12.16. המבקשת לא הותקפה על ידי איש, איש לא הצר צעדיה ואיש לא דחף אותה, לא אותה ולא את מי מאנשיה. אנשי הביטחון שלה ושל משמר בתי המשפט פינו לה את דרך והיא הגיעה תוך פחות מדקות ספורות מן האולם לחניון ולרכבה. בחניון איש לא ניסה לפתוח את דלתות רכבה הנעול ואיש לא "דפק" על רכבה של המבקשת, לא בכלל ובוודאי לא בעוצמה שיש בה כדי לחשוש מניפוץ השמשות. איש לא איים על המבקשת לאורך כל האירוע מתחילתו ועד סופו. ייתכן אולי כי יושבי הרכב חשו במהלך האירוע סכנה לחייהם כפי שנטען בבקשה, אך תחושה

סובייקטיבית זו אין לה כל עיגון במציאות. לומר כי מי מיושבי הרכב היה בסכנת חיים באירוע האמור, שתועד כולו בוידאו, מהווה הגזמה פרועה וזאת בלשון המעטה.

22. התיאור העובדתי המופיע בבקשת המבקשת לגבי האירוע ביום 4.12.16 מטיל צל כבד מאוד על כל טענה עובדתית הנתענת בבקשה. לטענת הנאשם, על בית המשפט הנכבד להטיל ספק רב בכל עובדה המצוינת בבקשה ולא לקבל אותה כאמת רק על בסיס היותה נטענת וזאת לאור הסטייה הקשה מן האמת העובדתית המגולמת בתיאור האירוע מיום 4.12.16. **בית המשפט הנכבד מתבקש לשקול גם את האפשרויות לדחות את בקשת המבקשת מטעם זה בלבד עקב חוסר ניקיון כפיים בהצגת העובדות.**

23. **שלישית,** המבקשת מפריחה בבקשתה רמיזות לגבי פעילות עבריינית נמשכת לכאורה על ידי אנשים מסוימים הקשורים לתיק גם בימים אלה ממש (פסקאות 9-10 לבקשה). המבקשת אינה מציינת למי הכוונה ונוקטת בלשון אנשים הקשורים לתיק, מבלי לציין אם הכוונה לנאשמים בתיק או לאחרים. המבקשת לא מפרטת את הדברים, מעבר לרמזים האמורים, לטענתה מפאת חוסר הידיעה אם בית המשפט נחשף לעובדות הנתענות. המבקשת כה דואגת שלא לזהם חס וחלילה את ההליך המשפטי באמירה ברורה למי היא מתכוונת ברמיזותיה המכפישות, שיוצא שהיא מטילה צל של חשד על הנאשמים כולם. מצב זה הינו גרוע יותר ממצב בו יאמרו הדברים במפורש וינקבו השמות המפורשים של אותם אנשים הקשורים לתיק הנוקטים לטענתה בפעילות ופרסומים נגדה.

24. לטענת הנאשם, על בית המשפט הנכבד להתעלם מרמיזות אלה אשר באות כביכול בצורה זו על מנת שלא לזהם את ההליך בעדויות חיצוניות על אופי רע ומעשים רעים שאינם חלק מכתב האישום, אך מכתימות את כל הנאשמים בכתם שכזה מבלי שתהיה להם יכולת להתגונן כלל מפני האשמות אלה לאור היותן נטענות ברמיזות בלבד. לטענת הנאשם אין מקום לרמיזות בבקשות המוגשות לבית המשפט. מי שמבקש לטעון, יתכבד ויטען את הטענות וימנע מרמיזות רמיזות.

### **הבקשה מעלה חוסר אמון שאינו במקומו בבית המשפט הנכבד ובגורמי הביטחון בהנהלת בתי המשפט**

25. עניין כללי נוסף העולה מבקשתה של המבקשת הוא חוסר אמון כמעט מוחלט הן ביכולתו של בית המשפט הנכבד לנהל את הדיון בעדותה תוך שמירה על הוראות הדין, הן בגורמי הביטחון של הנהלת בתי המשפט וביכולתם להגן על המבקשת מפני ביצוע עבירות פליליות בתוך היכל המשפט ממש והן בגורמי אכיפת החוק באופן כללי. נאמר כבר עתה כי לטענת הנאשם, חוסר אמון זה אינו במקומו ואינו מהווה עילה כלשהי בהתאם להוראות הדין לסגירת דלתיים או למתן עדות בהיוועדות חזותית.

26. כך טוענת המבקשת בבקשה כי מתעורר חשש מפני ביזויה "בחקירות אשר צפויות להיות בלתי רלוונטיות בעליל ושנועדו לשמש כלי בידי הנאשמים וחבורתם כדי להפוך אותה לנאשמת, כביכול." (פסקה 2 לבקשה). עוד נטען בבקשה כי החקירה הנגדית של המבקשת צפויה להיות בלתי רלוונטית בעליל, מבזה ומביכה וכי עמדת המאשימה כי תתנגד לכל שאלה לא רלוונטית היא "היתממות" וכי עצם העלאת שאלה המכילה פרטים לא רלוונטיים ומביכים יגרום לביזויה והשפלתה של המבקשת (פסקאות 30-26 לבקשה).

27. מן האמור לעיל עולה חוסר אמון כמעט מוחלט של המבקשת בבית המשפט הנכבד וביכולתו או נכונותו להגן על עדים המעידים בפניו. לא ברור מדוע סבורה המבקשת כי בית המשפט הנכבד יאפשר לחקור

אותה חקירה נגדית שהיא חקירה לא עניינית, מבזה, מביכה ומשפילה והכל בניגוד להוראות סעיף 2 לחוק לתיקון סדרי דין (חקירת עדים), תשי"ח-1957. לעומת המבקשת הנאשם סמוך ובטוח כי בית המשפט הנכבד יפעל נמרצות לניהול הדיון בדרך נאותה תוך אכיפתו של סעיף 2 האמור, אם בכלל יהיה בכך צורך, ולא יאפשר חקירה נגדית שאינה במקומה.

28. ברי כי לא ניתן לבקש את סגירת הדלתיים בעדותה של המבקשת רק או בין היתר על בסיס ההנחה הלא מבוססת בעליל כי בית המשפט הנכבד לא ימלא את תפקידו בהתאם להוראות הדין. זו אינה עילה לסגירת דלתיים במשפט בהתאם להוראות הדין, כפי שנראה מיד.

29. בנוסף, נראה כי בקשתה של המבקשת מתבססת על העובדה כי "הנאשמים" ינהלו את חקירתה הנגדית של המבקשת בצורה לא עניינית מבזה ומשפילה. הח"מ מבקש להזכיר לבית המשפט הנכבד כי למעט נאשם 7 שאינו מיוצג, שאר הנאשמים מיוצגים בתיק על ידי עורכי דין המנהלים את הגנתם בשם. גם נאשם 1 המייצג את עצמו הוא עורך דין. כל עורכי הדין המייצגים בתיק, כולל נאשם 1, הגם שהוא מושהה כרגע מעיסוק במקצוע, כפופים לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו-1986. כלל 38 לכללים אלה, חקירה נגדית בהגנות, קובע כי: **"לא ישאל עורך דין, בחקירה נגדית, שאלות הנוגעות למהימנותו של עד, במטרה להטיל דופי באופיו, ואשר אין להן, מבחינה אחרת, נגיעה לענין הנדון, אלא אם כן יש לחוקר יסוד סביר להאמין שהמשתמע מהשאלה הוא אמת או שיש לו בסיס נאות."** כל עורכי הדין בתיק המייצגים את הנאשמים מחויבים לכלל זה, ולכן טענת המבקשת כי בחקירתה הנגדית, שתנוהל כולה על ידי עורכי דין (למעט נאשם 7), יופרחו לחלל האוויר "פרטים עסיסיים" כדבריה, לא רלוונטיים ולא מבוססים רק על מנת להשפילה ולבזותה, אין לה על מה שתסמוך.

30. יש לומר מעבר לכך כי טענות אלה של המבקשת הן מעליבות ופוגעניות במידה לא מבוטלת כלפי עורכי הדין המופיעים בתיק זה והח"מ בניהם. הח"מ לא מגיע לבית המשפט, לא בכלל ולא לעדותה של המבקשת בפרט, על מנת לבזות או להשפיל אדם כלשהו ואין הוא רואה בהשפלתו וביזויו של אדם כלשהו כהישג שיש לשאוף אליו. גם כאשר מדובר בעד תביעה מרכזי בתיק אותו הוא מנהל. הח"מ לא מתכוון לבזות או להשפיל את המבקשת ולא מתכוון לשאול אותה שאלות מעליבות, מבזות ולא רלוונטיות, שנועדו, כפי שטוענת המבקשת, רק כדי לרצות קהל כלשהו שיגיע או לא יגיע לדיון. למען הסר ספק, הח"מ לא מתכנן לעבור על כללי האתיקה המקצועית, לא בעניינה של המבקשת ולא בכלל.

31. בוודאי שלא ניתן להורות על סגירת הדלתיים במסגרת עדותה של המבקשת על בסיס ההנחה הלא מבוססת בעליל כי הח"מ ושאר עורכי הדין בתיק יפרו את כללי האתיקה במסגרת חקירתה. גם זו אינה עילה לסגירת דלתיים במשפט בהתאם להוראות הדין, כפי שנראה מיד.

32. עוד עולה מבקשתה של המבקשת חוסר אמון מוחלט ביכולתם של גורמי הביטחון והאבטחה של הנהלת בתי המשפט ושל משמר בתי המשפט לעשות את תפקידם כהלכה ולהגן על המבקשת מפני ביצוע עבירות פליליות כנגדה בתוך היכל המשפט. כך נטען בבקשה כי באירוע מיום 4.12.16 כשל משמר בתי המשפט למנוע אלימות כנגד המבקשת וכי הומחש שם כי **"אין למשמר בתי המשפט יכולת ממשית"** (פסקה 8 לבקשה). בנוסף נטען בבקשה כי לקראת עדותה הצפויה של המבקשת התקיימה פנייה ופגישה של קב"ט בנק לאומי את גורמי האבטחה והביטחון של הנהלת בתי המשפט **"אלא שאמצעי ההגנה שהוצעו רחוקים מלספק מעטפת הגנה ראויה לנוכח האיומים הקיימים והסכנה המוחשית למתלוננת"**

[המבקשת – מ.ס.]. " (פסקה 17 לבקשה). כמובן שהאיומים הקיימים והסכנה המוחשית למבקשת הם אליבא דעובדיה שלה בלבד, קרי אנשי הביטחון של בנק לאומי, בניגוד להערכתם של גורמי האבטחה האובייקטיבים בהנהלת בתי המשפט.

33. לטענת הנאשם, עצם העובדה כי עובדיה של המבקשת אינם מרוצים מסידורי האבטחה שהוצעו להם, כאשר לתפישתם הסובייקטיבית, והלא בלתי משוחדת יש לומר, הם אינם מספקים, לא מעלה ולא מורידה דבר. מערכת הביטחון והאבטחה של הנהלת בתי המשפט היא מערכת מיומנת אשר טיפלה באירועים מורכבים הרבה יותר מעדותה של המבקשת בהליך זה בין היתר במסגרת היכל המשפט בתל-אביב. בין היתר ניתן למנות את משפטו של הנשיא לשעבר משה קצב באשמת אינוס, כולל את אירועי הכרעת דינו וגזר דינו אשר התאפיינו בסיקור תקשורתי נרחב ובמפגינים רבים משני צדי המתרס, את עדותו בהליך אזרחי של ראש הממשלה בנימין נתניהו ושל רעייתו הגב' שרה נתניהו בבית משפט השלום, ואת ניהולם של משפטים רבים מתוקשרים ובעלי עניין ציבורי נרחב שדרשו הערכות מוקדמות מקיפה והביאו לבית המשפט קהל רב, כולל קהל מפגינים. כל אלה עברו ללא כל אירוע חריג. בנוסף, בימים אלה מתנהל בהיכל המשפט תיק פשיעה חמור ביותר בו נאשמים רבים אשר נטען כי הם ראשי ארגוני פשיעה ואשר מעידים נגדם עדי מדינה רבים שהיו שותפים לשעבר בפלילים (פרשת 512) ודיונים אלה פתוחים לקהל ועוברים ככלל ללא אירועים חריגים.

34. הטענה כי דווקא בעניינה של המבקשת אין למשמר בתי המשפט "יכולת ממשית" וכי דווקא בעניינה שלה הערכת גורמי המקצוע בהנהלת בתי המשפט את הסיכון הנשקף לה, או יותר נכון את הסיכון שאינו נשקף לה, אינה נכונה ואינה מקצועית היא טענה בעלמא שאינה יכולה להתקבל ואינה יכולה לשמש עילה לסגירת הדלתות בעדותה. בין היתר כי היא מתייחסת לחשש חיצוני למתרחש באולם בית המשפט. היא אף אינה יכולה להוות עילה לקיום העדות בהיוועדות חזותית, בניגוד להוראות הדין, כפי שנראה בהמשך.

35. נאמר לסיום כי חוסר האמון המופגן העולה מן הבקשה שהוגשה הן כלפי בית המשפט הנכבד והן כלפי מערך האבטחה של הנהלת בתי המשפט נראה שאינו מבוסס על דבר במציאות האובייקטיבית. ניתן ללמוד זאת מחוסר האמון המופגן ובמידה רבה מכפיות הטובה העולה מן הבקשה כלפי רשויות אכיפת החוק.

36. כותבת המבקשת בבקשתה כי למרות מציאות עגומה של המשך הטרדות, הסתה לאלימות נגדה, ביצוע עבירות חמורות של הטרדת עד ושידול לביצוע עבירות חמורות לא ננקטים על ידי רשויות אכיפת החוק שום הליכי אכיפה או פעולה עצמאית כלשהי "בהתעקשותם כי – קודם לכל על המתלוננת להגיש תלונה על האירועים במשטרה – דבר שאין לו היתכנות ולא יעלה על הדעת לאור לקחי העבר." (פסקה 11 לבקשה).

37. לא ברור לנאשם על מה מלינה המבקשת ועל מה יצא הקצף על רשויות אכיפת החוק בטיפול בענייניה של המבקשת. המבקשת קיבלה מרשויות אכיפת החוק מענה אכיפתי למצוקותיה הנטענות שכל אזרח מן השורה יכול רק לחלום עליו. עניינה הועבר לטיפולו של צח"מ האמון על חקירת פשעים חמורים בדרך כלל, שביצע כל פעולת חקירה אפשרית על מנת להגיע לראיות מפלילות ולבסס כתב אישום חמור כנגד הנאשמים שהתלוננה כנגדם. חוקרי המשטרה הגיעו למשרדה לגבות את עדותה על מנת שלא תטריח עצמה להגיע לתחנת המשטרה. דלתותיהם של בכירי משטרת ישראל כולל ראש אגף החקירות

בעצמו היו פתוחות לרווחה בפני עורכי דינה ואגשיה של המתלוננת, אשר עודכנו על התקדמות החקירה באופן שוטף. לאור זאת, לא ברור מדוע הגשת תלונה במשטרה על ידה היא בבחינת "לא יעלה על הדעת לאור לקחי העבר". מהם לקחי העבר אליהם מתייחסת הבקשה? לא נראה כי משטרת ישראל מתעלמת או מזלזלת בתלונותיה של גב' רוסק עמינח. אם כבר ההפך הוא הנכון, התלונות זוכות למענה אכיפתי נמרץ ביותר, לטענת הנאשם נמרץ מידי.

38. גם עתה עולה מן הבקשה כי דלתותיהם של בכירי פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי) פתוחות בפני המבקשת ועורכי דינה. מן הבקשה עולה שלא רק שהמבקשת קיבלה מענה ענייני ומפורט לכל בקשותיה מן הפרקליטה המופיעה בתיק אלא שגם התקיימה פגישה בין עורכת דינה של המבקשת לבין פרקליטת המחוז, לא פחות, בכל הנוגע לעדות אותה היא אמורה למסור.

39. בנסיבות אלה לא ברור חוסר האמון המשווע העולה מן הבקשה כלפי כלל רשויות החוק במדינה, כולל בית המשפט הנכבד, גורמי הביטחון בהנהלת בתי המשפט ורשויות אכיפת החוק כולל משטרת ישראל ופרקליטות המדינה. נראה כי זו טמונה יותר בתחושת הסובייקטיביות של המבקשת מאשר במציאות האובייקטיבית. ברי כי תחושות סובייקטיביות בלתי מבוססות בעליל לא יכולות להוות בסיס לסגירת דלתות בית המשפט הנכבד במהלך עדותה של המבקשת או לשמיעת העדות בהיוועדות חזותית.

#### שמיעת העדות בדלתיים סגורות

40. עיקרון פומביות הדיון הוא אחד העקרונות העתיקים והמושרשים ביותר בדברי ימי המשפט. ניסח זאת בית המשפט העליון מפי כבוד השופט חשין: "לא אנו המצאנו עקרון יסודי זה, והרי הוא עימנו מימי קדם. זיקני העדה והשופטים מישכנם היה בשער העיר, ואת העם שפטו לעיני כל." (ע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום, מט(1) 318, 341).

41. כבר נקבע כי הליך פומבי הוא אחד המאפיינים החשובים של שיטת משפט במשטר דמוקרטי: "אין חולקין שפומביות הדיון המשפטי, במובנו הרחב הכולל הן את קיום הדיון המשפטי באופן הפתוח לציבור הרחב והן במובן פרסום זהות בעלי הדין, מהווה סימן היכר לשיטה משפטית בחברה דמוקרטית, שיטת משפט המזמינה את כלל הציבור להיחשף לפעולותיה, ללמוד אותן, לבקור ולהעריכן. פומביות הדיון חיונית היא. כך יכול כל אזרח להיחשף להליך המשפטי, בין אם עניינו בהליך הנו אישי ובין אם התעניינותו נובעת מכל טעם אחר. זכותו הבסיסית של כל אזרח לדעת, ללמוד ולחקור את המתרחש בתוך אולם בית המשפט, בטרקלין בו דנים על החטא ועונשו כמו גם את זהות השופט היושב בדין, את זהות בעלי הדין ואת טיבה של ההכרעה השיפוטית." (בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 18.7.05, פסקה 4).

42. במדינת ישראל פומביות הדיון היא בעלת מעמד חוקתי שהוקנה לה במסגרת סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה הקובע כי "בית משפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק." כך קובע גם סעיף 68(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984. נקבע כי פומביות הדיון "הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו" (ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450).

43. על חשיבותה של פומביות הדיון לצורך עשיית צדק עמד בית המשפט העליון עוד מראשיתו (ע"פ 152/51 **טריפוס נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד ו(1) 17, 23). נקבע כי: **"פומביות הדיון היא מעיקרי היסוד של עשיית משפט צדק"** (ע"א 550/75 **מורלי נ' בגון**, פ"ד ל(2) 309, 314-315). קביעות אלה של בית המשפט העליון זהות במהותן לדבריו המפורסמים של שופט בית המשפט העליון של ארה"ב Louis D. Brandeis כי: **Sunlight is said to be the best of disinfectants; electric light the most efficient policeman** (וראו לעניין זה גם דבריו היפים של כבוד השופט חשין ברע"פ 5877/99 **יאנוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(2) 97, 109-112, המהדהדים אמרה מפורסמת זו).

44. עוד עמד בית המשפט העליון על חשיבותו של עקרון פומביות הדיון לשמירה על מראית פני הצדק תוך קביעה כי באמצעות פומביות הדיון הצדק לא רק נעשה אלא גם נראה, וכך נמנע הרושם שהדין נעשה במסתרים ומשיקולים נעלמים. עוד נקבע כי פומביות הדיון מחזקת את אמון הציבור ברשויות השלטון ובגוף הדן בעניין הנדון בפרט (ע"פ 11793/05 **חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 05.04.2006, פסקאות 13-15).

45. כמו כל עקרון, גם לעיקרון פומביות הדיון חריגים. בהתאם להוראות חוק יסוד: השפיטה חריגים אלה חובה שיקבעו בחוק וכל החלטה בעניין סטייה מעקרון פומביות הדיון צריכה להיות "לפי חוק". החריגים לעקרון פומביות הדיון קבועים בסעיף 68 (ב) לחוק בתי המשפט, אשר מכוחו מתבקשת סגירת הדלתיים בעדותה של המבקשת.

46. בהתאם להלכה הפסוקה בבחינת בקשה לחרוג מעקרון פומביות הדיון יש לבחון, ראשית, האם מתקיימת עילה חוקית לחריגה מעיקרון זה. שנית, גם אם קיימת עילה חוקית, האם באיזון האינטרסים בין אינטרס הצדדים, אינטרס הציבור ואינטרסים אחרים, יחד עם האינטרס העומד בבסיס העילה, יש מקום לפגוע בעיקרון החוקתי של פומביות הדיון (ע"פ 11793/05 **חברת החדשות**, האמור מעלה בפסקה 16).

47. כאשר אנו דנים בחריגים לעיקרון פומביות הדיון ובשאלה האם יש מקום להגבילו חובה עלינו לזכור את מצוותו של בית המשפט העליון כי: **"יש לזכור, כי בבואו לעשות שימוש בשיקול הדעת המסור לו, על בית המשפט לפרש את היוצאים מן הכלל לעיקרון פומביות הדיון בדרך של צמצום, ולעולם תיטה הכף אל עבר התרת הפרסום"** (שם, וראו גם ע"א 5185/93 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום**, האמור מעלה בעמ' 341). בנוסף, יש לזכור את קביעתו של בית המשפט העליון כי בעניין אשר יש לו חשיבות ציבורית, עיקרון פומביות הדיון מקבל משנה תוקף בהיותו כלי להזרמת מידע לציבור וכי נקודת המוצא היא שבעניין בעל חשיבות ציבורית גוברת במיוחד זכות הציבור לקבל מידע באמצעות דיון פומבי (רע"א 3614/97 **דן אבי יצחק עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ**, נג(1) 26, 47).

48. במקרה זה, העילה הנטענת בבקשה היא עילה לפי סעיף 68 (ב) (7) לחוק בתי המשפט, המאפשרת סגירת דלתיים במקרה בו: **"הדיון הפומבי עלול להרתיע עד מלהעיד עדות חופשית או מלהעיד בכלל"**. מדובר בסעיף חוק אשר נחקק בזמנו (במסגרת תיקון 13 לחוק בתי המשפט משנת 1981) על מנת לתת מענה לשתי תופעות עיקריות. הראשונה, איומים משתמעים על עדים בעת עדותם ממש, באולם בית המשפט, על ידי אנשי כנופיות פשע ועולם תחתון, מה שהיום היה מכונה אירגוני פשיעה (ת"פ - מחוזי ת"א - 10279/98 **מדינת ישראל נ' גלית מזרחי**, פ"ד תשנ"ח(3) 251, 276-277). השנייה, הגנה על עניינם של

קורבנות עבירות מין והחשש שלא יוכלו להעיד על עבירות מין שבוצעו בהן בדלתיים פתוחות לאור הבושה והפגיעה הקשה בצנעת הפרט (רע"פ 5877/99 יאנוס האמור מעלה, בעמ' 112-116).

49. בתי המשפט כבר קבעו בעבר כי לא ניתן להורות על סגירת הדלתיים מכוח סעיף 68 (ב) (7) לחוק "אלא אם כן מוצגת תשתית ראייתית מניחה את הדעת לקיומו של חשש כזה", וכי: "אין די בכך שהחשש נובע מעצם מהותו ותוכנו של ההליך, אלא עליו להתייחס לאיומים קונקרטיים, ממשיים ומוחשיים." (ראו: ב"ש (מחוזי י-ם) 4553/08 מדינת ישראל נ' אהוד אולמרט ושולה זקן, פורסם בנבו, 9.5.08, בעמ' 11 – נציין כי מדובר בהחלטה שדחתה, בין היתר, את בקשת המדינה כי עדותו המוקדמת של מר טלנסקי כנגד ראש הממשלה דאז אהוד אולמרט וגב' שולה זקן תישמע בדלתיים סגורות מכוח סעיף 68(ב) (7) לחוק בתי המשפט).

50. כאשר אנו שמים לנגד עניינו את עקרונות היסוד הללו ואת פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון בסוגיית הגבלת עיקרון פומביות הדיון, נראה לנאשם ברור כי דין בקשתה של המבקשת להעיד בדלתיים סגורות להידחות.

51. ראשית, וכפי שטענו מעלה, המבקשת לא הניחה כל תשתית עובדתית ראייתית המניחה את הדעת כדי לבסס עילה לסגירת הדלתיים. לא הובאה כל התייחסות לאיומים קונקרטיים, ממשיים ומוחשיים נגדה. כל שנמסר הם אמירות מעורפלות מפי עובדיה של המבקשת עצמה (אנשי הביטחון של בנק לאומי), אמירות שאינן רק חשודות על מהימנותן לאור הטענות שנטענו מעלה לגבי סטנדרט ההיצמדות לאמת העובדתית שהפגינה המבקשת בבקשתה, אלא שהדברים הם בניגוד להערכת הסיכון של הגוף האובייקטיבי האמון על כך, מערך האבטחה והביטחון של הנהלת בתי המשפט. נראה כי הבקשה, כפי קבע בית המשפט המחוזי בירושלים בעניין אולמרט, נובעת בסופו של יום רק מעצם מהותו ותוכנו של ההליך. דבר שאינו מהווה עילה לסגירת הדלתיים.

52. בנוסף, יש לציין כי כל התיאורים המתוארים בבקשת המאשימה לגבי האירועים שהתרחשו בעת הגיעה לדיונים בבקשות למתן צווים למניעת הטרדה מאיימת, הן ביום 16.6.15 והן ביום 4.12.16, גם אם היו מדויקים מבחינת העובדות, כלל אינם רלוונטיים לשאלת סגירת הדלתיים. זאת מכיוון שהמבקשת מתמקדת באירועים שהתרחשו לכאורה טרם כניסתה לדיון ולאחר יציאתה מן הדיון. המבקשת אינה מציינת בבקשתה כי שני הדיונים האמורים, הן ביום 16.6.15 והן ביום 4.12.16 התנהלו בדלתיים סגורות. הראשון מכיוון שהמבקשות בבקשה למתן הצו היו בנותיה הקטנות, והשני מכיוון שנטען שבמהלך הדיון יועלה עניין הבנות הקטנות שהוטרדו גם הן. כך שאין כל קשר סיבתי נראה לעין בין התיאורים של אירועי הדיונים הקודמים לבין סגירת הדלתיים המתבקשת.

53. בנסיבות אלה לא הראתה המבקשת כל עילה לסגירת הדלתיים, קרי לא עמדה בנטל שנקבע בפסיקה להוכחת איום קונקרטי ממשי ומוחשי בהתאם לסעיף 68 (ב) (7) לחוק. עוד יש לציין כי המבקשת, אשר מעידה כעדה בתיק שעיקרו עבירות לפי חוק הגנת הפרטיות מסוג הטרדה אחרת, אינה מסוג העדים שסעיף 68 (ב) (7) לחוק בתי המשפט נועד מלכתחילה כדי להגן עליהם ולאפשר להם למסור עדות חופשית. קרי היא אינה קורבן עבירת מין ואינה מעידה כנגד ארגון פשיעה או כנגד אנשיו של ארגון פשיעה. לטענת הנאשם דין הבקשה להידחות מטעמים אלה בלבד, בהעדר עילה.

54. מעבר לכך, וגם אם יסבור בית המשפט הנכבד כי הבקשה מגלה עילה, עדיין בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון יש לאזן את קיומה ועוצמתה של העילה למול אינטרס הצדדים ואינטרס הציבור

בפומביות הדיון. במקרה זה, אינטרס הצדדים ואינטרס הציבור עולים בקנה אחד. כל הצדדים להליך, הן המאשימה והן הנאשמים סבורים שדין עיקרון פומביות הדיון לגבור. בנוסף, מדובר בהליך בעל חשיבות ציבורית של ממש המגלה "עניין ציבורי" של ממש. הנאשמים מואשמים בעבירות פליליות בגין קיומה של מחאה חברתית-ציבורית כנגד ראשי המערכת הבנקאית בישראל, במחאה על עוולות ציבוריות נטענות המבוצעות לטעמם על ידי המערכת הבנקאית. לאור זאת, מעלה ההליך הפלילי שאלות חשובות ובעלות חשיבות ציבורית של ממש בעניין גבולות חופש הביטוי וחופש המחאה במדינת ישראל. התיק מעלה גם שאלות משפטיות ציבוריות כגון פרשנותו של חוק הגנת הפרטיות ותחולתו על מעשי מחאה והפגנה שנעשו כולם בספרה הציבורית ועוד. העדה המבקשת להעיד בדלתיים סגורות היא אדם בעל מעמד ציבורי בכיר. העדה היא המנהלת הכללית של אחד הגופים הפיננסיים הגדולים, החזקים והעשירים במדינה. מדובר בגוף המחזיק נכסים בשווי של מאות מיליארדים של שקלים, בעל הכנסות של עשרות מיליארדי שקלים בשנה ורווחים של מיליארדי שקלים בכל שנה. לאור זאת, למבקשת השפעה רבה על חיי הציבור בישראל, וכך נוצר "עניין ציבורי" משמעותי בהליך בכלל ובעדותה בפרט (על מהותו של "עניין ציבורי" לעומת "עניין לציבור" והשפעתו על החלטות בעניין פומביות הדיון לטובת העדפת דיון פומבי ראו: ת"פ - מחוזי ת"א - 10279/98 **מדינת ישראל נ' גלית מזרחי**, האמור מעלה, בעמ' 281-282).

55. בנסיבות האלה, הכף, אשר על פי פסיקתו של בית המשפט העליון נוטה תמיד לעבר פומביות והתרת פרסום ופרשנות מצמצמת של החריגים, מוטה עוד יותר בהתאם להלכה הפסוקה לטובת דיון פומבי, לאור העניין הציבורי והחשיבות הציבורית שבהליך בכלל ובעדות בפרט.

56. עילה נוספת נטענת לגבי סגירת הדלתות בעדותה של המבקשת היא פגיעה בפרטיותה. יש לציין כי פגיעה בפרטיות כשלעצמה אינה מהווה עילה לסגירת דלתות בעדותו של עד ואינה נכללת ברשימה הסגורה של החריגים הקבועים בסעיף 68 (ב) לחוק בתי המשפט. עוד יש לציין כי בכל עדות במשפט פלילי של עד בכלל ושל נפגע עבירה בפרט קיימת פגיעה, לעיתים אף פגיעה חמורה, בפרטיותו של העד. כך לדוגמא, כאשר נפגע עבירה מעיד בדלתיים פתוחות על עבירת רכוש שבוצעה נגדו ועל פרטים, לעיתים פרטים אינטימיים, שנגנבו מביתו, נפגעת פרטיותו. כאשר נפגע עבירה מעיד בדלתיים פתוחות על עבירת אלימות שבוצעה נגדו ועל הפציעות והחבלות שנגרמו לו ועל הטיפולים הרפואיים שעבר, נפגעת פרטיותו.

57. דוגמאות אלה של פגיעה בפרטיות, שאינן מעלות כל עילה לסגירת דלתות, הן חמורות יותר מן הפגיעה הנטענת בפרטיותה של העדה לגבי העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום. המחוקק בחר להגן על קורבנות עבירות מסוימות בלבד במסגרת החריגים הקבועים בסעיף 68 (ב) לחוק בתי המשפט והעבירות המיוחסות לנאשמים אינה אחת מן העבירות הללו. המבקשת אינה קורבן של עבירת מין ואינה קורבן של עבירת אלימות במשפחה. גם העבירות לפי חוק הגנת הפרטיות המיוחסות לנאשמים נגדה הן בעיקר עבירות מסוג הטרדה אחרת ולא נוגעות בגרעין הקשה של פגיעה בפרטיות. איש לא פרסם מידע, תמונות, או סרטים של המבקשת או על המבקשת הפוגעים בגרעין הקשה והאינטימי של פרטיותה. רוב הפרסומים שפורסמו מכילים פרטים שהם בבסיסם פרטים פומביים ובוודאי אינם בגרעין הקשה של הפרטיות. לכן, לא קיימת גם כאן כל עילה לסגירת הדלתות במהלך עדותה הצפויה בהליך.

58. לסיכום, לגבי בקשה זו, לטענת הנאשם דין בקשתה של המבקשת להעיד בדלתיים סגורות להידחות.

### שמיעת העדות בהיוועדות חזותית

59. בקשתה השנייה של המבקשת היא כי יתאפשר לה להעיד באמצעות היוועדות חזותית, כאשר היא אינה כלל בהיכל המשפט אלא במיקום אחר (לא צוין המיקום ממנו היא מבקשת להעיד).
60. ראשית יש לומר בצורה ברורה וחד משמעית כי בקשה זו נעדרת כל בסיס חוקי. זוהי בבקשה ללא יסוד כלשהו בדין הקיים. שום פרשנות יצירתית, הפנייה לתכלית החוק לכאורה או להטוטי מילים אחרים לא יכולים להסתיר עובדה פשוטה זו.
61. בהליך פלילי קיימת אפשרות להעיד נפגעי עבירות מין או קטינים וחסרי ישע במסגרת היוועדות חזותית, או כפי שהדבר מכונה בתקנות "טלוויזיה במעגל סגור", מכוח סעיפים 22 ו-23 לחוק לתיקון סדרי דין (חקירת עדים), התשי"ח, 1957 ותקנות לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים) (גביית עדות מתלונן בשל עבירות מין שלא בפני נאשם), התשנ"ז-1996. אפשרות זו במובהק אינה חלה על המבקשת שאינה נפגעת עבירת מין ואינה קטינה או חסרת ישע.
62. מעבר לכך יש לומר כי גם במצב בו מעיד נפגע עבירה שלא בפני נאשם מכוח הוראות חוק אלה, נפגע העבירה עדיין מגיע להיכל המשפט. הנפגע מעיד מתוך היכל המשפט כאשר הוא נמצא באולם אחד והנאשם נמצא באולם והנאשם צופה בעדות באמצעות היוועדות חזותית כאשר הנפגע אינו רואה את הנאשם. לא קיימת אפשרות חוקית, לא בהתאם לחוק ולתקנות אלה ולא בכלל כי הנפגע יעיד ממקום אחר, שאינו היכל המשפט, כפי שמתבקש על ידי המבקשת.
63. בניגוד לאמור בבקשת המבקשת לא יכול להיות כל ספק כי הוראות חוק אלה הינן הוראות חוק ספציפיות המהוות הסדר שלילי והמייחדות את דרך ההעדה האמורה לנפגעי עבירות מין, קטינים וחסרי ישע בלבד. בניגוד לאמור בבקשת המבקשת, בית המשפט הנכבד אינו יכול להפעיל את סמכותו הטבועה בניגוד לחוק, כאשר החוק מהווה הסדר שלילי מובהק, אלא רק כאשר אין הסדר שבדין, כלומר כאשר החוק שותק. לכן מכונה הסמכות הטבועה גם סמכות שיורית. בוודאי שלא ניתן להפעיל את הסמכות השיורית כאשר מדובר בפגיעה בזכויות נאשמים או בזכויות אדם בכלל (על סמכות שיורית ומגבלותיה ראו רע"א 2327/11 **פלוגי נ' פלוגי**, פורסם בנבו 28.4.11). ובכלל בית המשפט העליון כבר קבע כי יש לעשות שימוש בסמכות זו בזהירות רבה (ע"א 6185/00 **עו"ד חנא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1), 366, 379).
64. עוד קיימת אפשרות צרה נוספת בהליך פלילי, בהשאלה מהליכים אזרחיים, להעיד עד אשר נמצא בחו"ל ואין כל אפשרות להביאו לישראל בשום דרך, למסור עדות ממקום מושבו בחו"ל באמצעות היוועדות חזותית. בדרך כלל מדובר יהיה בעדים אשר מרכז חייהם הינו בחו"ל ואין אפשרות חוקית לכפות עליהם הגעה לישראל למסור עדות או שיש סיבה מוצדקת שאינה מאפשרת הגעתם לישראל לתת עדות (ע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 29.12.15, פסקה 68 ואילך שם מצוין כי עד שמרכז חייו בארה"ב העיד בהיוועדות חזותית ממקום מושבו) או שהם אזרחי ישראל אך מנועי יציאה מן המדינה בחו"ל בה הם נמצאים, בדרך כלל דובר במי שנמצא במעצר או במאסר בחו"ל (ראו ת"פ (מחוזי ת"א) 40345/02 **מדינת ישראל נ' אהרונאי גומדי רחמים**, פורסם בנבו, 16.02.2004, לגבי עדות בהיוועדות חזותית בהליכים אזרחיים ראו רע"א 3810/06 **י. דורי את צ'קובסקי בניה והשקעות בע"מ נ' שמאי גולדשטיין**, פ"ד סב(3) 175).

65. כך היה המקרה גם **בעניין רייפמן** (ע"פ 7900/11) המוזכר בבקשת המבקשת. במקרה זה אפשר בית המשפט המחוזי לעדה בריטית, נציגה של חברה בריטית שמרכז חייה ומקום מושבה היה בבריטניה להעיד באמצעות היוועדות חזותית מבריטניה ולא חייב את המדינה להביאה לישראל למתן העדות. בית המשפט העליון קבע כי מדובר היה בהקלת מה עם התביעה שכן ניתן היה להביא את העדה לישראל, אך כי לא נגרם נזק להגנה מעניין זה. לגבי הפניית המבקשת לפסק דין זה יש לומר כי אין המשל דומה לנמשל. ראשית, מדובר היה שם בעדה תושבת חו"ל, שהייתה אפשרות בהתאם להלכה הפסוקה להעיד אותה באמצעות היוועדות חזותית. שנית, גם במקרה זה קבע בית המשפט העליון כי ייתכן ושגה בית המשפט קמא שאפשר עדות בהיוועדות חזותית ללא סיבה מוצדקת. נראה כי המבקשת מתבלבלת בין החלטה מלכתחילה לבין ביקורת על החלטה שנתקבלה בדיעבד במסגרת ערעור. נראה כי בהתאם להחלטת בית המשפט העליון **בעניין רייפמן** כי מלכתחילה לא היה מקום להעיד את העדה בצורה זו, אך בדיעבד ובבחינה של ערכאת ערעור אין הדבר מצדיק זיכוי הנאשם. בכל מקרה, לא מפסק דין זה ומקביעותיו תצמח למבקשת עילה למסור עדותה בהיוועדות חזותית.

66. לסיכום, גם אפשרות זו למתן עדות בהיוועדות חזותית אינה חלה על המבקשת אשר מרכז חייה הינו במדינת ישראל והיא נמצאת כעת במדינת ישראל ואינה שוהה בחו"ל ללא אפשרות לחזור לארץ.

67. לגבי טענות המבקשת כי אין מקום לחייב אותה להגיע להיכל המשפט לאור האירועים שהתרחשו בדיונים קודמים (בענייני צווים למניעת הטרדה מאיימת) וכי מדובר בחשיפתה לאותם מעשים המהווים העבירה שוב, אנו מפנים לטענות שנטענו בפרקים קודמים לתגובה זו לגבי האמור ודיי בכך.

68. לאור זאת, גם הבקשה למסור את העדות בהיוועדות חזותית דינה להידחות.

### **חשיבות השמירה על עיקרון השוויון בהליכים משפטיים**

**"לא תעשו עול במשפט לא תישא פני דל ולא תהדר פני גדול בצדק תישפט עמיתך"** (ויקרא י"ט, ט"ו)

69. לטענת הנאשם, בסופו של יום בקשתה של המבקשת היא לא פחות ולא יותר מבקשה ליחס מועדף. כל בקשתה היא כי בית המשפט הנכבד, בלשון המקורות, "יהדר פני גדול". המבקשת רוצה להעיד בתנאים משופרים ונוחים שאינם ניתנים לעדים אחרים המעידים בבתי המשפט מדי יום ביומו, עדים מן השורה. אכן, מעמד העדות אינו מעמד קל ומסירת עדות בבית המשפט בכל הליך היא חוויה שאינה מן החוויות היותר נעימות הקיימות. למרות זאת, כאשר אדם נקרא להעיד עליו לבוא ולהעיד, ועדות מתנהלת בדרך כלל, למעט חריגים ברורים ומצומצמים שנקבעו בחוק, באולם בית המשפט ובדלתיים פתוחות, כאשר עיקרון פומביות הדיון נשמר מכל משמר.

70. גם עדים רמי מעלה, אף יותר מן המבקשת עם כל הכבוד למעמדה, העידו כך. כאחד האדם, כעדים מן השורה, באולם בית המשפט, על הדוכן ובדלתיים פתוחות. ראש ממשלת ישראל, מר בנימין נתניהו, ורעייתו הגב' שרה נתניהו, העידו בבית המשפט השלום בתל-אביב, באולם בית המשפט, על דוכן העדים ובדלתיים פתוחות, עדות שנגעה בעניינים אינטימיים שביחסים הזוגיים שבין השניים במסגרת תביעת לשון הרע שהגיש ראש הממשלה כנגד העיתונאי יגאל סרנה (ראו: ת"א (שלום ת"א) 56211-03-16 **בנימין נתניהו נ' יגאל סרנה**, פורסם בנבו, 11.6.17, ע"א (מחוזי ת"א) 15267-09-17 **יגאל סרנה נ' בנימין**

**נתניהו**, פורסם בנבו, 28.1.18, רע"א 1688/18 **יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו**, פורסם בנבו, 15.4.18). אם ראש ממשלת ישראל יכול להעיד בדלתיים פתוחות ובבית המשפט על מערכת היחסים הזוגית שלו עם רעייתו, המבקשת יכולה להעיד בדלתיים פתוחות ובבית המשפט על אירועי כתב האישום בהליך זה.

71. לטענת הנאשם, בקשתה של המבקשת להעיד בתנאים מועדפים, שלא כעדה מן השורה, אלא כאשר היא לא בהיכל המשפט בכלל ועל אף שהיא לא בהיכל, עדיין גם בדלתיים סגורות, אם תתקבל ולו בחלקה, תסתור בצורה ברורה וקשה את עיקרון השוויון בפני החוק ואת עיקרון השוויון בין בעלי דין בהליכים משפטיים. עקרונות שהם נשמת אפה של מערכת המשפט. כבר קבע בית המשפט העליון כי: **"אין לך גורם הרסני יותר לחברה מאשר תחושת בניה ובנותיה כי נוהגים בהם איפה ואיפה. תחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות. היא פוגעת בכוחות המאחדים את החברה. היא פוגעת בזהותו העצמית של האדם"** (בג"ץ 953/87 פורז נ' ראש עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד מב(2) 309, 332). עיקרון השוויון בפני החוק ועיקרון השוויון בין בעלי הדין בהליכים משפטיים מחייב לטעמנו גם הוא דחיית בקשתה של המבקשת.

### סוף דבר

72. אשר על כן, ולאור כל הנטען לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשתה של המבקשת למסור את עדותה בהליך פלילי זה בדלתיים סגורות ובאמצעות היוועדות חזותית.

היום, כ"ז כסלו תשע"ט

05 דצמבר 2018

---

משה סרוגוביץ, עו"ד

ב"כ נאשם 2